

Neflákám se - druhý týden

Autor: Qark

Datum: 05. 03. 2008 22:05

URL: <http://www.qark.net/clanek/neflakam-se-druhy-tyden>

Hned od začátku týdne jsem měl skvělou náladu a byl jsem plný energie. Venku vysvitlo sluníčko a já si to doslova užíval. Ke konci týdne mě však schvátla chřipka a tak jsem celý další týden proležel v posteli, proto celý report přináším až teď.

Den první

Šel jsem z práce a při nakupování v Tesco jsem uviděl nádhernou blondýnku, která tam něco doplňovala do regálů. Popásl jsem se na ní krátce očkem, jako koloušek na šťavnaté jarní trávě, a vykročil k ní, abych ji oslovil. Byl jsem od ní zhruba tři kroky a tvořil jsem strategii doslova za chodu.

**** První krok** - rozhlídnul jsem se kolem sebe a vyhledal něco, co odráží místo a situaci. Napadla mě k oslovení věta: „Odkdy v Tesco dělají tak pěkný prodavačky?“

**** Druhý krok** - z této věty jsem odstranil to, co bylo naprosto hloupé (říkat pěkné holce, že je pěkná je totiž blbé a neoriginální!) a ponechal si to, co bylo situační a přirozené (a to ještě upravil a zkonkretizoval).

**** Krok třetí** - to už jsem u ní stál a oslovil jsem ji: „To vidím prvně. Prodavačka v Tesco a nemá na sobě to modré tričko, jako ostatní. To se může? Nebudeš z toho mít nějaký průšvih, až tě uvidí šéf?“

Dívka samozřejmě (o to mi právě šlo) tvrdila, že není prodavačka v Tesco, ale že tam jen doplňuje zboží. Tak jsem pokýval hlavou a řekl, že je tedy skladník, nebo něco takového.

Když mi začala říkat, že není v Tesco zaměstnaná, ale že tam jen doplňuje jedno zboží, přerušil jsem ji, pohladil konejšivě po rameni a pokýval hlavou se slovy: „Já to chápu, ty se stydíš za to, že pracuješ v Tesco. Ale to přece není žádná hanba, plno lidí tu začínalo. Nemáš důvod se stydět, jsi ještě mladá a určitě si brzo najdeš jiné zaměstnání.“ Tím to jsem ji dostal na lopatky. Během toho, jak se potom urputně hájila, aby mi to vysvětlila, že není prodavačka - prozradila, co studuje, odkud je, kde bydlí, kolik jí je, co čte, jak se jmenuje a další věci. Skvěle jsme si popovídali. Telefon jsem si nevzal, protože bych byl v pokušení jí zavolat. Byla opravdu pěkná.

Den druhý

Jel jsem za kamarádem do práce a na zastávce uviděl dvě policistky. Kolem nikdo další nebyl, tak jsem je šel oslovit. Strategii jsem zvolil takovou, jak tyhle dvě jistě běžně nikdo neoslovuje - tykání a lehká drzost.

„Ahoj, kolik je hodin?“ - vypálil jsem na ně.

„Půl jedné.“

„Díky.“ - prohlížel jsem si jízdní řád. „Tak to je super, to ještě stihnu vybrat v bance peníze. A nebo, že bych se stavil doma pro kuklu a pistoli a vybral si rovnou všechno?“ - mrknul jsem na ně šibalsky. Dívaly se na mě snad minutu a já se díval na ně. Pak se jedna usmála.

„Nechcete jít se mnou, aby zase lidi neříkali, že policie dojde jako poslední?“

„Jít kam?“, řekla ta, co se usmívala. - teď mi došlo, že mě asi předtím plně nevnímaly, takže to rádo by vtipné vykradení banky asi neslyšely.

„Na kafe.“ - změnil jsem téma.

„Nemůžeme, jsme ve službě.“ - řekla ta druhá.

Nějak mě nenapadlo, co dál. Oslovil jsem je vlastně jen tak a neměl jsem žádný cíl a teď se to projevilo. Naštěstí mi jela právě tramvaj, ale protože ony nenastupovaly, tak jsme se rozloučili. Zamával jsem jim a ony krátce mávly na rozloučenou mně.

Den třetí

Setkal jsem se s několika dalšími lidmi, se kterými jsme šli oslovovat holky do Vaňkovky a pak i do města. Vybírám z tohoto setkání jen jedno oslovení, které se váže k [předchozímu článku](#) a tomu, že nesnáším, když holky mají bederky, ze kterých jim často leze kus zadku.

Ve Vaňkovce, na lavičkách uprostřed, seděla holka s bederkama a s nechutně lezoucí zadní částí (viz. foto). Vzal jsem mobil, zapnul na něm foťák a šel si tu hrůzu vyfotit z několika decimetrů tak, aby mě všichni ostatní okolo dobře viděli. Potom jsem se otočil a oslovil s touto právě pořízenou fotografií první dvě holky, které seděly naproti fotografované dívce (a měly na fotografovanou i na mě dobrý výhled) a zahájil konverzaci na téma bederky a lezoucí zadek. Během chvílky jsme si báječně povídali a laškovali na různá témata. Nakonec jsem v průběhu konverzace s omluvou odešel a na holkách bylo vidět, jak je to děsně mrzí a jak by si chtěly povídat ještě dál.

Den čtvrtý

Dneska byl Valentýn. Oslovení se přímo nabízelo. Ptal jsem se dívek na to, co dostaly, anebo co by mi doporučily koupit k Valentýnovi někomu jinému. Povídat si chtěly bez problémů úplně všechny, bylo to naprosto jednoduché oslovování a konverzování. Namátkou vybírám pár odpovědí, co by holky k Valentýnovi chtěly:

** Cokoliv, ale musí to být ručně dělané,

** dort - červeněj,

** spodní prádlo,

** něco originálního (To by mě fakt nenapadlo. Ještě, že si můžu nechat poradit od ženy!),

** stříbro,

- ** květiny,
- ** přáníčko (to říkaly snad všechny),
- ** večeri,
- ** keramiku.

Osobně si myslím, že je nejlepší koupit přítelkyni k Valentýnovi kopačák. A kdyby ho ta ženská otravná, nevděčná, nechtěla - no co už - tak si s ním z trucu zakopete aspoň s kamarádama vy!

Den pátý

Zašel jsem do několika brněnských klubů (na Club game) a povídal si za večer s mnoha dívkami. Na ukázkou vybírám jednu s delšími vlasy (Hanka).

Q: „Pojď, půjdeme a vyvraždíme všechny lidi s krátkými vlasy!“

H: „Proč?“

Q: „Protože je to hnusný a trapný, mít krátký vlasy. Správněj člověk má mít pořádný dlouhý vlasy! Jen se podívej na mě.“

H: (po chvíle ticha) „Ty seš nějakej vlasovej rasista?“

Q: „Jasně, právě jsem založil Společenstvo vlasové gumičky, přidáš se?“

H: smích

Ve stejném duchu jsme pokračovali dál. Nakonec mi však utekla s kamarádkou tancovat.

Den šestý

Večer, ve znamení plesu, vypadal slibně. Na plese bylo nemálo zajímavých objektů. Mě osobně ale nejvíce upoutala dívenka v lehkých šatech, která budila zepředu dojem, že je nahá. Seděla u stolu s maminkou a tatínkem, kteří ji hlídali, jako oko v hlavě. No, co dodat - slintali na ni snad všichni rybízci v sále. Dokonce pět kluků za ní přišlo ke stolu a žádalo ji o tanec. Byla docela legrace je sledovat. Skoro každý z nich měl přitom ruce trapně v kapsách a čelem servilně luxoval podlahu, jak chtěl zapůsobit. A každý byl ihned po oslovení poslán ... v pryč. Neodolal jsem, byla to výzva.

Přišel jsem ke stolu, pozdravil a posadil se. Následně jsem si rozšafně povídal s maminkou vyvolené a jejím otcem na téma ples a další věci okolo. Pak jsem nastínil fakt, že ples je poněkud slabý a poté vyzval maminku k tanci - šla. Potom jsem vyzval dcerušku a ta šla taky. Vlastně to bylo poprvé, co jsem jí za večer věnoval pozornost. Dali jsme jeden ploužák, vyměnili si čísla a já ji poté vrátil zase její rodině - na hlídání. Byla pro mě velmi mladá, ale jinak opravdu rozkošná.

Den sedmý

Ve městě na zastávce stála blondýnka a tak jsem šel za ní:

„Ahoj, kde dělají v Brně nejlepší pizzu?“

„Nevím?“

„Neříkej, že jsi tu nikdy nebyla někde dát si pizzu!“

„No nevím, asi jo.“

„A kde to bylo?“

„Už nevím.“ (znejistěla)

Za ní se objevil tmavovlasý kluk a hned ji objal a dal jí přede mnou teatrálně pusu.

„To je Michal“ - pípla dívenka.

„Ahoj Michale, já jsem Qark.“, nenechal jsem se rozhodit a podal mu ruku. „Já už musím běžet, mějte se výborně!“, zahlaholil jsem vesele a zmizel pryč.

Kluk nestíhal, asi si myslel, že jsem nějaký kamarád jeho přítelkyně. Mimochodem, toto se mi nestalo poprvé, takže už vím, jak rychle reagovat.